Jedna

Srpek měsíce se zrovna schoval za obzor na západě, když se mezi stromy objevila řada jezdců. Bylo jich celkem deset. Popojeli ještě pár kroků, až se ocitli na hřebeni, z něhož shlíželi dolů na hrad Araluen. Jezdec uprostřed řady zvedl ruku do vzduchu v univerzálním pokynu k zastavení. Řada jezdců zatáhla za otěže a zadívala se na hrad. Koně netrpělivě frkali. Cítili, že ta velká budova znamená přístřeší, vodu a potravu, a toho všeho už se nemohli dočkat.

Jezdec napravo od muže, který dával signál, se předklonil v sedle a pozorně si prohlížel otevřené prostranství před sebou. Nejprve se svažovalo dolů z hřebene a pak se znovu zvedalo směrem k hradu. Sem tam byly roztroušené skupiny stromů a stinné altánky. Terén byl ale povětšinou volný a jezdec, který ho překračoval, by byl jasně vidět, kdyby se někdo díval. A pravděpodobné bylo, že se vždycky někdo dívá. Teď ale otevřená parková krajina vypadala opuštěně. Možní pozorovatelé by se nacházeli na samotném hradě

a tam byla skupinka ozbrojených jezdců v brnění očekávána.

Většina oken hradu byla temná – což se dalo pochopit v tak pozdní hodinu. Na hradbách plápolaly v pravidelných rozestupech signální ohně v koších a z každé strany brány s padacím mostem, jenž byl zvednut na ochranu proti vetřelcům, hořela pochodeň.

„Všechno vypadá normálně, můj pane," promluvil předkloněný jezdec tiše.

Muž vedle něj kývl. „To bych očekával – i kdyby nebylo."

Muži spolu mluvili galicky. Zatímco váhali, objevila se na hradbách nad obrovskou bránou s padacím mostem žlutá lucerna a zalila svým svitem žulové zdi vstupní cesty.

„A tady je signál," řekl vůdce. Otočil se k jezdci po své druhé ruce. „Julesi, odpověz jim."

Oslovený muž měl připravené křesadlo a troud a u sedla mu visela lucerna. Trvalo jen chvilku, než zapálil hrstku troudu a přiložil plamínek ke knotu lucerny. Jakmile se knot rozhořel, zavřel přední stěnu lucerny vyrobenou z modrého skla. Pozvedl lucernu vysoko nad hlavu a modré světlo zalilo celou skupinku.

Po chvilce se světlo na hradbách pomalu pohnulo zleva doprava, pak zpět a celý pohyb se třikrát zopakoval.

„Takže je vše v pořádku," řekl vůdce, pobídl svého koně ostruhami a vyrazil vpřed. Jezdci ho následovali a přeřadili se za ním z řady do dvoustupu.

Jeli pomalým klusem a kopyta koní bylo na měkké půdě sotva slyšet. Když se přiblížili k prvnímu svahu a začali stoupat k hradu, koně přirozeně zpomalili a jezdci je pobídli k větší rychlosti. Uslyšeli hlasité klapání velkého stroje

a nahoře na padacím mostě se objevila světlá škvíra, která pomalu rostla, jak se most spouštěl.

Obrovský most dopadl na zem ve chvíli, kdy byli asi čtyřicet kroků daleko. Jezdci viděli, že padací mříž je pořád dole a brání ve vstupu do hradu. Popohnali koně k padacímu mostu a zastavili se před ním.

Z branky vedle mříže vyšel voják ve zbroji a vydal se po mostě k nim. Byl ozbrojený halapartnou a u pasu mu visel dlouhý meč. Jeho kroužková zbroj se matně leskla ve svitu pochodní u brány.

Vůdce skupiny vzhlédl na masivní, temné hradby nad sebou. Nepochyboval o tom, že na ně právě míří několik lukostřelců. A protože se nacházeli v Araluenu, byli tito lukostřelci nejspíš vyzbrojeni dlouhými luky, ne kušemi, a jistě to s nimi velmi dobře uměli.

Ozbrojenec se zastavil pár kroků od skupiny.

„Řekněte heslo," vyzval je tlumeně.

Vedoucí jezdec se zavrtěl v sedle. „*Pax inter reges,*" řekl prastarým jazykem. *Mír mezi králi.*

Voják přikývl, otočil se zpět k hradu a zvedl pravici na znamení mužům u mříže. Její masivní rám začal pomalu stoupat. Pohyb doprovázelo vzdálené klapání ve strážním domku. Když byla mříž vysoko nad mostem, voják dal skupině pokyn k pohybu.

„Jeďte," řekl.

Koně vjeli ve dvoustupu na padací most a jejich kopyta zarachotila na tvrdých prknech. Když se dostali na dlážděné nádvoří, zvuk se změnil. Na každé straně stáli ozbrojení vojáci a sledovali jejich příjezd. Jeden, s hodností seržanta, pokynul ke dveřím do hlavní věže, bytelné kamenné stavby uprostřed nádvoří. Zároveň s tím se otevřely dveře v přízе-

mí věže a na kamennou dlažbu se rozlilo žluté světlo pochodně.

Nově příchozí dojeli k otevřeným dveřím a sesedli. Sluhové se ujali jejich koní, aby je odvedli, nakrmili a vyhřebelcovali. Vůdce skupiny si pěstí promasíroval kostrč. Strávili v sedle čtyři hodiny a on už si odvykl jezdit na koni na velkou vzdálenost.

Muž, který otevřel dveře, sestoupil po třech schodech na nádvoří a lehce se uklonil v pase. Byl šedovlasý, vypadal vznešeně a na sobě měl drahé oblečení.

„Vítejte na hradě Araluen. Jsem Lord Anthony, králův komoří," řekl. Mluvil neutrálním tónem, ani přívětivým, ani útočným. Návštěvník přikývl, ale nic neřekl. Anthony ustoupil stranou a pokynul hostům ke schodům. „Pojďte prosím tudy."

Vůdce skupiny se vydal po schodech nahoru. Anthony se k němu přidal a držel se jen o krok za ním. Zbytek skupiny je následoval.

Když vešli do jasně osvětleného velkého věžního sálu, prohlédl si Anthony vůdce skupiny. Byl malý, o dobré dva palce menší než Anthony, a drobný. Měl pěkně střiženou kazajku z kůže v barvě lesní zeleně, ale ani ta nedokázala skrýt jeho neatletickou postavu. Ramena měl úzká a začínalo mu růst břicho. Měl špatné držení těla, hrbil se a kulatil ramena. Na levém boku měl připnutý zdobený meč a k tomu drahými kameny vykládanou dýku na pravém boku.

Ačkoli je ozbrojený, není to bojovník, pomyslel si Anthony. Ale to už mu řekli, když dostal informace o této návštěvě.

Rychle si prohlédl i zbytek skupiny. Všichni až na jednoho byli vyšší než jejich vůdce, se svalnatými, vypracovanými těly. *Tohle jsou bojovníci,* pomyslel si. Ten poslední byl

stejně vysoký a stejně stavěný jako vůdce a nezapřel rodinnou podobu. Anthony si uvědomil, že vůdce zaváhal, nevěděl, kudy se má vydat, a tak rychle pokynul k širokému schodišti do vyšších pater věže.

„Komnaty krále Duncana jsou v prvním patře," řekl a menší muž se vydal dál.

„Král se omlouvá, že vás nepřivítal tady dole, pane," řekl Anthony. „Ale pořád ho trápí to koleno a schody jsou pro něj náročné."

Návštěvník povýšeně frkl. „Pořád je tedy mrzák?"

Lord Anthony zvedl obočí nad tím urážlivým slovem a povýšeným tónem a pomyslel si, že s tímhle návštěvníkem by si Duncan poradil s jednou rukou v kapse. I přes nemocné koleno byl král pořád dobrý bojovník.

„Už může opět jezdit na koni a každý den venčí své psy," odpověděl a nedal na sobě znát podráždění.

„Ale očividně ne po schodech," poznamenal druhý muž.

Tentokrát Anthony své podráždění neskrýval. Zastavil se a otočil se čelem k návštěvníkovi. „Ne. Ale pokud vám to vadí, pane, můžeme tuhle schůzku zrušit." Podíval se muži do nadutého obličeje a neuhýbal. *Ty nabubřelý osle,* pomyslel si, *přicházíš sem žádat o laskavost, tak by ses mohl přestat naparovat.*

Chvíli si zírali do očí a potom se návštěvník podvolil s lhostejným pokrčením ramenou. *Typicky galické gesto,* pomyslel si Anthony.

„Na tom nesejde," řekl návštěvník. „Můžeme jít nahoru."

Začal znovu stoupat po schodech. Anthony pocítil záchvěv uspokojení nad tím, jak se muž podvolil, a vydal se

za ním. Když došli na vrchol širokého kamenného schodiště, ukázal doleva.

„Tudy prosím, pane."

Ocitli se před masivními dřevěnými dveřmi. Hlídali je dva ozbrojení vojáci, kteří byli stavění stejně masivně jako dveře. Když uviděli, že se k nim blíží ozbrojení muži, zaujali bojovný postoj a přehradili jim cestu dlouhými halapartnami.

„Obávám se, že vaši muži tu budou muset počkat, pane," řekl Anthony návštěvníkovi.

Menší muž přikývl. To se konec konců dalo čekat.

„Může vás doprovodit jeden společník," dodal komoří.

Návštěvník ukázal na jednoho z mužů za sebou, na toho, který mu byl podobný.

„Půjde se mnou můj bratr Louis," vysvětlil a kývl na ostatní muže. „Vy zůstanete tady."

„To není třeba, pane," řekl mu Anthony. „Máme pro ně připravené občerstvení ve vedlejší místnosti. Thomasi!" zavolal zvýšeným hlasem.

O kus dál na chodbě se otevřely dveře, vyšel z nich sluha ve stejnokroji, lehce se uklonil a pozval muže do jasně osvětlené místnosti.

Vůdce souhlasně přikývl a osm bojovníků odkráčelo za jídlem a pitím, které na ně čekalo. Anthony šel dál k masivním dřevěným dveřím. Stráže ustoupily a postavily se do pozoru. Anthony zaklepal a zevnitř se ozval hlas: „Dále."

Anthony otevřel dvojité dveře a uvedl oba návštěvníky do královy kanceláře.

Duncan seděl za velkým stolem, který mu sloužil jako pracovní.

„Můj pane," řekl Anthony, „představuji vám krále Philippa Galického a jeho bratra, prince Louise."

Duncan, král araluenský, se zvedl a obešel stůl, aby své hosty přivítal.

„Vítejte na Araluenu," řekl Duncan a napřáhl ruku.

Philippe jí potřásl. „Děkuji, že jste nás přijal," řekl.

Duncan nad díky mávl rukou. „Vždy bychom měli být ochotni pomáhat přátelům." Kývl na pozdrav druhému muži. „Princi Louisi," řekl.

Králův bratr se ladně uklonil. „Vaše Veličenstvo," řekl a zase se napřímil.

Duncan si oba muže prohlížel. Byli ušpinění po cestě a vypadali unaveně.

„Je pozdě a máte za sebou dlouhou cestu," řekl. „Musíte být unavení a hladoví."

Philippe souhlasně zamručel. „Byl to těžký den," přitakal.

„Vaše komnaty jsou připravené. Nechám vám tam donést jídlo a pití a horkou vodu ke koupeli, pokud chcete. Dobře se vyspěte a promluvíme si ráno."

Vůbec poprvé se Philippe usmál. „To bychom velmi uvítali. Musíme toho hodně probrat."

Duncan naklonil hlavu. „Tím jsem si jist," odpověděl.